

Софийски Районен съд е сезиран с жалба на С. Я. Я. от хххххх, с ЕГН: *****, чрез упълномощен защитник против Наказателно Постановление № 23 – 4332 – 005465, издадено на 04.04. 2023г. от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна Полиция“ СДВР, с което на жалбоподателя са наложени наказания глоба в размер на 3 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца и глоба в размер на 10.00 лева за административни нарушения по чл.100, ал.1, т.2 и по чл.104б, т.2 от ЗДвП.

В жалбата се съдържат оплаквания, свързани с незаконосъобразността и необосноваността на наказателното досежно вмененото със същото административно нарушение по чл.104б, т.2 от ЗДвП. Акцентираща се върху допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на техническа възможност управлявания от жалбоподателя лек автомобил да извърши описаната маневра. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания акт като незаконосъобразен. Претендите се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят С. Я., редовно призован, не се явява. Представява се от упълномощения защитник, който поддържа жалбата като уточнява, че обжалва наказателното постановление изцяло. Пред съда pledira за нейното уважаване като излага съответните съображения в тази насока. Претендираща присъждане на разноски.

Административно – наказващият орган Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна Полиция“ СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.

При извършената служебна проверка от съда по допустимостта на жалбата се констатира, че същата е подадена в законоустановения срок и от легитимирана страна, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

От събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На 03.03.2023г., около 23:20ч. в град София, на ул.„Стара планина“, с посока на движение от улица„Фенера“ към ул.„Войнишки път“, жалбоподателят С. Я. управлявал хххххххх. На кръстовището на ул.„Околовръстен път“ водачът на автомобила предприел маневра ляв завой като умишлено и приплъзнал задните гуми в полукръг спрямо остта на пътя, използвайки техника за шофиране, при която извел автомобила извън контрол чрез презавиване и форсиране. При извършването на маневрата колата поднесла на два пъти и едвам не се ударила в страничната мантиanela. Поведението на водача било възприето от движещите се срещу него полицейски служители хххххххх, които го спрели и идентифицирали като С. Я. Я., с който се возили още свидетелите хххххххххххх. Пред полицейските служители жалбоподателят бил видимо уплашен и заявил, че повече няма да прави така. За извършеното изпълнително деяние бил съставен АУАН, който

бил връчен лично на дееца и подписан от него с възражение. В него лицето посочило, че автомобилът е на името на майка му и бил поднесъл заради мокрия асфалт. Това довело до кратното му излизане извън контрол, като маневрата не била умишлена. Възражението не било уважено от административно наказващият орган и въз основа на акта било издадено обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка съдът възприе за безспорно установена и доказана от разпитаните в хода на съдебното производство свидетели, както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства.

Видно от показанията на полицейските служители xxxxxxxxxx е, че са били непосредствени очевидци на изпълнителното деяние, като същите са възприели цялостното поведение на водача на лекия автомобил по време и след неговото осъществяване. При разпитите си и двамата са единодушни, че пътният участък, по който жалбоподателят се е движел, е бил с положен асфалт, който бил сух, и маневрата, която предприел, предвид нейната продължителност, не навеждала на непредпазливо поведение. От друга страна свидетелите не заявяват, жалбоподателят да е извършил друго нарушение като в показанията си свидетелката xxxxxxxxxx признава, че е друго нарушение, освен дрифтенето, не си спомня да е имал и представил всички документи, включително и свидетелство за регистрация на МПС. Показанията на xxxxxxxxxx частично се потвърждават от тези на намиращите се в управлявания автомобил от жалбоподателя свидетели xxxxxxxxxx. В разпита си свидетелката xxxxxxxxxx признава, че не си спомня какъв е бил пътният участък, по който са се движили, както и че водачът не е извършвал т.нар. „дрифтене“, тъй като според нея, управляваният автомобил не позволявал подобна маневра. Същевременно в показанията на свидетеля xxxxxxxxxx категорично заявява, че брат му не е извършвал никаква маневра, а след предприет ляв завой полицаите ги спрели и му вменили нарушението. Свидетелят заявява, че колата не е дрифтила, не е поднасяла и не се е завъртяла, като пътят бил сух. Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели като частично се отнася с недоверие към тези на свидетеля xxxxxxxxxx. Освен близостта на двамата с жалбоподателя, е налице очевиден стремеж към оневиняване на неговото поведение посредством депозиране на неверни показания, относно случилото се. Видно от показанията на свидетелите xxxxxxxxxx е, че жалбоподателят С. Я. е предприел маневра, която е поставила в опасност както движещите се по пътния участък, така и намиращите се в лекия автомобил свидетели. Изложените от тях твърдения се потвърждават частично и от депозираното възражение от страна на самия жалбоподател. В него същият признава, че управляваният от него автомобил „поднесъл“, поради мокрия асфалт, като за кратко излязъл извън контрол. Същевременно в показанията си всички свидетели, включително и xxxxxxxxxx признават, че пътният участък е бил сух, а xxxxxxxxxx не си спомня какво е било неговото състояние. От друга страна свидетелите xxxxxxxxxx отричат каквато и да било противоправност в

поведението на водача като пред съда заявяват съответно, че не си спомня колата да е поднасяла, когато жалбоподателят предприел маневрата ляв завой, но предвид техническите показатели на автомобила, същият е нямало как да извърши дрифт. В противовес на всичко заявено пък свидетелят xxxxxxxxxx заявява, че без каквато и да е причина, полицейските служители xxxxxxxxxx спрели неговия брат, запознали да се заяждат, като колата не е маневрирала, когато бил направен левия завой. Съдът счита, че в тази им част, показанията на свидетеля xxxxxxxxxx не отговарят на истината. Същите се явяват изолирани дори и от тези на xxxxxxxxxx и пестеливо изнесените факти във възражението на самия жалбоподател. Всички останали свидетели, включително и самата страна признават, че деецът е бил извършил маневра, която е била рискована, но част от тях заявяват, че това се е дължало на мокрият асфалт на пътния участък. Ето защо съдът счита, че свидетелят xxxxxxxxxx изказва неистински обстоятелства досежно липсата на каквато и да е маневра, когато бил осъществен левия завой от водача на управляваното МПС.

В показанията си пред съда разпитаното лице xxxxxxxxxx вярно интерпретира советите представи за значението на понятието „дрифтене“.

По отношение на техническите възможности на управлявания от жалбоподателя лек автомобил беше допусната съдебно – техническа експертиза.

Видно от заключението на вещото лице, както и от неговия разпит в съдебно заседание е, че описаната в наказателното постановление маневра теоретично е възможна, но практически трудно осъществима със стандартен заводски автомобил и млад водач, какъвто е в случая. Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и вярно. По своята правна същност то не само, че не се намира в противоречие със събраните гласни доказателствени средства, но и го потвърждава. Вещото лице не изключва наличието на маневрата по начина, по който е описана в АУАН и НП, като предвид нейното обективно извършване следва да се приеме, че техническите параметри на автомобила, съчетани с действията на водача, позволяват нейното реализиране. Освен това в разпита си вещото лице признава, че стабилизиращата система на автомобила (ESP), която помага да шофьора да избягва рискови и дори критични ситуации при по – висока скорост или при по – резки завои принципно би могла да предотврати подобни маневри, но само и единствено ако е била включена по инициатива на водача на автомобила. Тъй като е възникнало дрифтене, очевидно водачът на МПС – то е пропуснал да активизира въпросната система. Непосредствените възприятия на свидетелите в тази насока и признанието на жалбоподателя, направено пред част от тях и във възражението срещу съставения АУАН, по никакъв начин не навеждат на наличието на насрещно писмено доказателствено средство, потвърждаващо изявленията на свидетелката xxxxxxxxxx и възражението на защитата, че техническите параметри на автомобила не позволяват извършване на описаната в наказателното постановление

маневра.

Показанията на свидетелите следва да бъдат ценени и като подкрепящи се от приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства.

Предмет на преценка на настоящето производство е съответствието на санкционния акт както с материалния, така и с процесуалния закон.

Както АУАН, така и обжалваното наказателно постановление са издадени от компетентните органи и в рамките на законоустановените давностни срокове по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

Отразяването на обстоятелствата по нарушенията и дадената правна квалификация в акта и постановлението са били съобразени с изискванията на чл. 42 т.5 и чл.57, ал.1 т.5 и т.6 от ЗАНН.

При така възприетата фактическа обстановка и съвкупен анализ на събраните доказателства съдът намира, че административно наказващият орган правилно е санкционирал С. Я. Я. за извършено административно нарушение по чл. 104б, т.2 от ЗДвП.

От обективна страна изпълнителното деяние е формално и се счита за извършено чрез действие. Деецът е извършил неправомерна маневра като е използвал път, отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари. Съставът на нарушението изисква водачът да не е използвал пътя, отворен за обществено ползване по предназначение – за превоз на пътници и товари, и не въвежда допълнителни елементи като условие за съставомерността на деянието. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за тази цел места. В закона не се съдържа легална дефиниция относно "ползването на пътя за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари", което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. За този вид нарушения в практиката се е наложило понятието "дрифт". Общоприето е разбирането, че под понятието "дрифт" следва да се има предвид специфичната техника на шофиране, при която шофьорът преднамерено извежда даденото превозно средство извън контрол чрез "презавиване", което води до загуба сцеплението на задните гуми. По време на това движението на автомобила е напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. В случая, както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно: форсиране на двигателя, превъртане на задни моторни колела и поднасяне на задната част на автомобила на ляво и след това на дясно. Съзнателното опасно шофиране посредством занасяне на автомобила в различни посоки, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - превоз на хора и товари. Неговото поведение е било осъществено посредством неколkokратни технически манипулации върху управляваното

МПС, което е поставило в риск живота и здравето на неговите близки и околни.

От субективна страна нарушението е извършено умишлено, тъй като по никакъв начин водачът на управлявания автомобил не е следвало да предприема въпросната маневра, а с оглед нейния характер на извършване и липсата на безспорни данни за влошени метеорологични условия на пътя, не може да се приеме че деянието е случайно по смисъла на чл.11 от ЗАНН във вр. с чл.15 от НК.

По отношение на наказанието санкциониращата разпоредба на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП предвижда за извършване за този вид административни нарушения глоба в размер на 3 000 лева и лишаване от право да се управлява МПС за срок от 12 месеца. Поради строго регламентирания вид и размер на наказанията и същите не подлежат на последваща редукция.

По отношение на административното нарушение по чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП съдът приема, че наказателното постановление, в тази част, е необосновано и неподкрепено от доказателствата по делото. При наличието на разпределена от закона тежест на доказване на противоправното изпълнително деяние от страна на административно наказващият орган, по делото не се събраха безспорни доказателства, които да уличат С. Я. Я. в извършване на друго нарушение. В противовес на изложеното са обсъдените свидетелски показания на актосъставителят xxxxxxxxx. Видно от изложените от нея твърдения в съдебно заседание от 15.11.2023г. е, че при проверката жалбоподателят е представил всички документи. Второто административно нарушение, за което е бил подведен под отговорност, е именно за не носене на свидетелство за регистрация на МПС, което деецът е управлявал. След като самият актосъставител признава, че проверяваният водач е представил необходимите документи, очевидно няма как да му се търси административна отговорност на посоченото в наказателното постановление правно основание.

При извършване на служебна проверка не бяха констатирани допуснати съществени процесуални нарушения, които да обусловят отмяната на наказателното постановление на процесуално основание.

Предвид горните съображения обжалваното наказателно постановление се явява законосъобразно спрямо нарушението по чл.104б, т.2 от ЗДвП, поради което и следва да бъде потвърдено.

Разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН регламентира правото на разноси на страните в производствата пред районния и административния съд, като препраща към реда по АПК. В чл. 143, ал. 1 АПК е предвидено, че разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на административния орган, когато обжалваният административен акт или отказа да бъде издаден такъв, бъде отменен от съда.

По отношение на искането за присъждане на разноски от страна на защитника на жалбоподателя нормата на чл.63д ЗАНН не предвижда присъждане на разноски в полза на подателя на жалбата при частична отмяна на административния акт, но следва да се приеме, че се касае до липса на изрична регламентация в АПК за тази хипотеза, което обуславя субсидиарно приложение на ГПК на основание чл. 144 от АПК. В тази насока са и мотивите на Върховния административен съд, изложени в Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. на ВАС по т. д. № 5/2009 г. Следва да се посочи, че липсата на регламентация в АПК за визираната хипотеза е преодоляна от съдебната практика именно чрез приложението на ГПК в хипотезите на частично отменен административен акт /Определение № 5808/06.07.2023г. по адм. д.№ 6225/2023г. по описа на АдмС – София – град, Определение № 2857 от 30.03.2023 г. на АдмС – София град по адм.д. № 657/2023 г.; Решение № 531 от 26.07.2022г. на АдмС - Хасково. по адм. д. № 307/2021г., Решение № 350 от 23.09.2022 г. на АдмС – Стара Загора. по адм. д. № 358/2022 г., Решение № 2900 от 28.04.2022г. и редица други/.

Противното схващане би означавало жалбоподателят да бъде лишен от правото да му бъде възстановен от ответния административен орган размера на направените разноски в съдебното производство съразмерно с уважената част от жалбата.

По гореизложените съображения, настоящият състав приема, че в хипотезата на частична отмяна, както и при изменение на наказателно постановление, в частта на наложената глоба или имуществена санкция, правото на разноски за адвокатско възнаграждение на жалбоподателя /в първоинстанционното производство/, възниква по силата на чл. 78, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 вр. чл. 143 АПК вр. чл. 63д, ал. 1 ЗАНН. Според посочената норма от ГПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. Поради това обжалваното решение следва да бъде изменено в частта относно разноските, а в полза на жалбоподателя да се присъдят разноски за първа инстанция съразмерно с уважената част от жалбата.

Видно от представения пред съда договор за правна защита и съдействие, договореното и платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред СРС, е в размер на 800.00 лв. С оглед уважената част от жалбата, Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сума в размер на 400.00 (четиристотин) лева. От друга страна и предвид отхвърляне на жалбата, относно нарушението, по което е била назначена съдебната автотехническа експертиза С. Я. Я. следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС сумата в размер на 660.00 лева, представляваща възнаграждение на вещото лице по изготвянето и защита на заключението в съдебно заседание, както и сумата от 05.00 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.